

заповѣдалъ на двамата съпрузи да я внасятъ всѣка вечеръ въ стаята му и да я изнасятъ на сутриньта.

— Но да не сте посмѣли да подигнете похлупака, — рекълъ имъ той. — Инѣкъ ще ви изпждя и ще хванете пакъ чука и духалото.

Минали нѣколко седмици. Граде и жена му си отпочинали, наяли се и наспали въ болярската кѣща. Поработвали на ранина въ градината, а после Граде отивалъ да се кѣпе и лови риба въ господарското езеро. Градевица пѣкъ сѣдала на чардака да ниже маргаритъ. Щастливи и доволни били тѣ, но ето че жената взела да става замислена. Почнала да потъмнява, да линѣе.

— Защо си се така разтѣжила? — запиталъ я една сутринь Граде, като изнасяли похлупената паница.

— Че какво ми е наредѣ, та да се отпустна и развеселя? — отвърнала жена му.

— Какъ! — загледалъ я сма-

яно Граде. — Нима не си доволна, че отъ ковачи станахме речи-го боляри? И яденето ни ядене, и пиенето ни пиене, и дрехитѣ ни отъ хубави похубави. Животъ царски! Какво искашъ още?

— Опустѣло му и боярството и царството, като не ми давашъ да видя какво има въ тая паница! Толкова пѣти стана ти се моля!

— Ама нали знаешъ, какво заповѣда господарѣтъ...

— Заповѣдалъ, какво като е заповѣдалъ? Отъ де ще знае той? Ще надникна за мигъ и пакъ ще сложа похлупака както си е билъ.

Напраздно Граде убеждавалъ жена си. Не можалъ

да я раздума тоя пѣтъ и отстѣпилъ. Ала щомъ Градевица дигнала похлупака, изъ паницата изкокнула една мишка, шмугнала се въ тревата и изчезнала. Смаяли се двамата съпрузи. Какво да правятъ сега? Чудили се, чудили и най-сетне решили да хванатъ въ хамбаря една друга мишка и я захлу-

